

[Lilli Gyldenkilde]

hvervsliv tog 27 pct. af dem, der skulle have et arbejdstilbud. I dag tager de kun 14 pct. Det er klart, at det kan vi ikke leve med, men jeg kan forstå på det, at det må vi. På mit sidste spørgsmål får jeg i hvert fald det svar, at kommunen får en kompensation på dette område. Det er jeg glad for at høre, og jeg vil følge det meget nøje op, for der er jo i øjeblikket diskussioner ude i kommunerne – og det er der ikke noget at sige til – om, at der foregår fyringer, samtidig med at kommunerne er nødt til at tage folk ind i et jobtilbud, fordi loven pålægger dem det.

Det er nogle vanskelige diskussioner at tage ude i lokalområderne. Det ved ministeren formentlig. Jeg skal huske at tage dette med mig, næste gang jeg møder spørgsmålet på min vej. Jeg stillede dette spørgsmål præcis for at få et svar på, om det virkelig betyder det, som de mener ude i kommunerne, nemlig meget forøgede udgifter samtidig med, at de får grupperne af lønmodtagere stillet op imod hinanden, og det er altså ikke lykken i denne sammenhæng. Men det er tiden jo desværre til.

Jeg skal i al fald sige tak for den del af svaret.

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Jeg vil gerne lige kommentere tallene. Det er korrekt, som jeg også sagde tidligere, at det private erhvervsliv tager omkring 14 pct. i øjeblikket. Det er også korrekt, at tallet tidligere har været højere. Det ser ud, som om der er en klar sammenhæng mellem beskæftigelsesudviklingen og så den andel, det private erhvervsliv er i stand til at tage. I de år, hvor der var en kraftig vækst i beskæftigelsen – i midten af 1980'erne – var tallet højere, og så faldt det, da beskæftigelsesudviklingen blev mindre positiv op imod år 1990.

I år havde jeg af to grunde frygtet, at det ville gå den forkerte vej. Dels er der jo ikke meget positivt at sige om arbejdsløhedssituationen og beskæftigelsessituationen i 1990, dels er der i 1990 behov for et betydelig større antal arbejdstilbud, simpelt hen fordi vi har lavet reglerne om. Men det ser altså ud til, at vi til trods for et kraftigt forøget pres kan fastholde de 14 pct. i de private virksomheder. Tallet er i hvert fald ikke faldende, noget kunne endda tyde på muligheden for en svag stigning. Det er ikke nok – vi skal videre, men det er dog værd at bemærke.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal lige sikre mig, at træerne ikke vokser ind i himlen, for mig bekendt er nogle af de ordninger, der er kommet til, vel så nye, at de endnu ikke kan tages ind i en beregning.

Men jeg kan forstå, at vi er flere, der vil følge udviklingen her meget nøje og så i øvrigt tage spørgsmålet op igen, hvis det bliver nødvendigt. Og det bliver nødvendigt, det er jeg slet ikke i tvivl om.

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Jeg skal blot bekræfte rigtigheden af fru Lilli Gyldenkildes udsagn.

Det er korrekt, at træerne ikke gror ind i himlen.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:**Formanden:**

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige svar på spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

Jytte Andersen: spm. nr. S 36–40

Annelise Gotfredsen: spm. nr. S 55

Agerschou: spm. nr. S 63 og 69

Pia Kjærsgaard: spm. nr. S 65, 66 og 79

Arne Melchior: spm. nr. S 74–77

Eva Fatum: spm. nr. S 80 og 84

Tommy Dinesen: spm. nr. S 81

Birthe Hansen: spm. nr. S 83

Gerda Thymann Pedersen: spm. nr. S 88

Spm. nr. S 36

Til *justitsministeren* (9/10 90) af:

Jytte Andersen (S):

»Mener ministeren i forlængelse af ministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 1164 (1989–90), at et afslag som det omhandlede på samværsret på længere sigt er til gavn for det pågældende barn, hvis faderen gentagne gange har tilkendegivet, at han ønsker samvær?«

Begrundelse

I forlængelse af ministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 1164 (1989–90) ønskes en yder-